

Sygn. akt IV K 209/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 stycznia 2016 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi - Północ w W. w IV Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Tomasz Ładny

Protokolant: Marta Kwiatkowska

Prokurator: Anna Niziołek

Po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 19.03.2014r., 3.06.2014r., 24.09.2014r., 7.01.2015r., 2.02.2015r., 26.03.2015r., 15.05.2015r., 3.07.2015r., 12.10.2015r., 2.11.2015r., 14.12.2015r. i 18.01.2016r.

sprawy

1. D. P. (1), s. A. i B., ur. (...) w W.

oskarżonego o to, że:

I. w nocy z 31 grudnia 2012r. na 01 stycznia 2013r. w W. w lokalu mieszkalnym przy ul. (...), wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii udzielił bliżej nieokreślonej liczbie osób środków psychotropowych w postaci tabletek metylenodioksymetamfetaminy ((...)),

tj. o czyn z art. 58 ust. 1 Ustawy z dnia 29.07.2005r o przeciwdziałaniu narkomanii

II. w dniu 02 stycznia 2013r. w W. w lokalu mieszkalnym przy ul. (...), wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii posiadał środki psychotropowe w postaci 14 tabletek metylenodioksymetamfetaminy ((...)),

tj. o czyn z art. 62 ust. 1 Ustawy z dnia 29.07.2005r o przeciwdziałaniu narkomanii

2. M. P., s. A. i B., ur. (...) w W.

oskarżonego o to, że:

III. w dniu 02 stycznia 2013r. w W. w lokalu mieszkalnym przy ul. (...) wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii posiadał znaczną ilość środków odurzających w postaci amfetaminy w 5 zawiniątkach z folii aluminiowej o wadze 3,18 grama wraz z opakowaniem, w zawiniątku w kształcie kuli z torebki foliowej o wadze 26,63 grama wraz z opakowaniem, w torebce foliowej z zapięciem strunowym o wadze 2,03 grama wraz z opakowaniem,

tj. o czyn z art. 62 ust. 2 Ustawy z dnia 29.07.2005r o przeciwdziałaniu narkomanii

orzeka

I. Oskarżonego **D. P. (1)** uniewinnia od popełnienia czynu opisanego w pkt I.

II. Na mocy art. 632 pkt 2 kpk kosztami postępowania w części uniewinniającej obciąża Skarb Państwa.

III. Oskarżonego **D. P. (1)** uznaje za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt II, przy czym ustala, że posiadane substancje psychotropowe miały łączną wagę 20,29 grama i za to na mocy art. 62 ust. 1 Ustawy z dnia 29.07.2005r o przeciwdziałaniu narkomanii skazuje go i wymierza mu karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności,

IV. Na mocy art. 63§1 kk na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu D. P. (1) okres zatrzymania w dniach 2.01.2013r. – 4.01.2013r. zaokrąglając do pełnego dnia, przy czym jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równy jest jednemu dniowi kary pozbawienia wolności

V. Oskarżonego **M. P.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt III, przy czym ustala, że posiadane substancje psychotropowe miały łączną wagę 29,44 grama i za to na mocy art. 62 ust. 2 Ustawy z dnia 29.07.2005r o przeciwdziałaniu narkomanii skazuje go i wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności,

VI. Na mocy art. 63§1 kk na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu M. P. okres zatrzymania w dniach 2.01.2013r. – 4.01.2013r. zaokrąglając do pełnego dnia, przy czym jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równy jest jednemu dniowi kary pozbawienia wolności

VII. Na mocy art. 70 ust. 2 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii orzeka środki karne w postaci przepadku:

– wobec oskarżonego D. P. (1) – przedmiotów wskazanych w wykazie dowodów rzeczowych z k. 68 poz. 10-11

- wobec oskarżonego M. P. – przedmiotów wskazanych w wykazie dowodów rzeczowych z k. 68 poz. 1,2 i 6

i orzeka ich zniszczenie.

VIII. Na mocy art. 230§2 kpk zwrócić przedmioty wskazane w wykazie dowodów rzeczowych z k. 68 poz. 3-5, 7-9 i 12 osobom, od których je odebrano.

IX. Na mocy art. 624§1 kpk zwalnia oskarżonych od ponoszenia kosztów postępowania obciążając nimi Skarb Państwa,

X. Zasądza ze Skarbu Państwa na rzecz obrońcy – adw. A. W. wynagrodzenie za pomoc prawną udzieloną oskarżonemu D. P. (1) w kwocie (...),16 (tysiąc siedemset dwanaście i 16/100) złotych w tym 23% VAT.

Sygn. akt IV K 209/13

UZASADNIENIE

D. P. (1) oskarżony został o to, że w nocy z 31 grudnia 2012 r. na 01 stycznia 2013 r. w W. w lokalu mieszkalnym przy ul. (...), wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii udzielił bliżej nieokreślonej liczbie osób środków psychotropowych w postaci tabletek metylenodioksymetamfetaminy ((...)), tj. o czyn z art. 58 ust. 1 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, a także o to, że w dniu 02 stycznia 2013 r. w W. w lokalu mieszkalnym przy ul. (...), wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii posiadał środki psychotropowe w postaci 14 tabletek metylenodioksymetamfetaminy ((...)), tj. o czyn z art. 62 ust. 1 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

M. P. oskarżono natomiast o to, że w dniu 02 stycznia 2013 r. w W. w lokalu mieszkalnym przy ul. (...) wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii posiadał znaczną ilość środków odurzających w postaci amfetaminy w 5 zawiniątkach z folii aluminiowej o wadze 3,18 grama wraz z opakowaniem, w zawiniątku w kształcie kuli z torebki foliowej o wadze 26,63 grama wraz z opakowaniem, w torebce foliowej z zapięciem strunowym o wadze 2,03 grama wraz z opakowaniem, tj. o czyn z art. 62 ust. 2 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

Wyrokiem z dnia 20 stycznia 2016 r. tutejszy Sąd uniewinnił D. P. (1) od zarzutu z pkt. I aktu oskarżenia, uznał go jednak za winnego popełnienia zarzucanego mu pkt. II przestępstwa z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Ponadto Sąd uznał oskarżonego M. P. za winnego tego, że w dniu 02 stycznia 2013 r. w W. w lokalu mieszkalnym przy ul. (...) wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii posiadał znaczną ilość środków odurzających w postaci amfetaminy w 5 zawiniątkach z folii aluminiowej o wadze łącznej 29,44 gramów, tj. czynu z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii.

W wniosku z dnia 26 stycznia 2016 r. prokurator zwrócił się o uzasadnienie wyroku w części dotyczącej oskarżonego D. P. (1) co do czynu z pkt I aktu oskarżenia, zaś obrońca D. P. (1) wniósł o sporządzenie uzasadnienia w zakresie zarzutu z pkt. II. Ponadto obrońca oskarżonego M. P. wniósł o sporządzenie uzasadnienia w części dotyczącej oskarżonego M. P. co do kary.

Na podstawie materiału dowodowego ujawnionego w toku rozprawy głównej Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 27 bądź 28 grudnia 2012 r. D. P. (1) wraz z nieustaloną osobą udał się na B. R. w W. celem zakupu narkotyków. Mężczyźni nabyli 19 tabletek 3,4-metylenodioksymetamfetaminy ((...)) oraz sproszkowaną substancję, która miała być amfetaminą. Koszty zakupu zostały rozdzielone po równo pomiędzy nabywców, partycypowała w nich jeszcze jedna nieustalona osoba.

W dniu 31 grudnia 2012 r. w godzinach wieczornych mężczyźni udali się na przyjęcie sylwestrowe do mieszkania położonego w W. przy ul. (...), a należącego do ich znajomego o imieniu K.. Zabrali oni ze sobą nabyte uprzednio substancje i podczas imprezy zażyli łącznie 4 tabletki (...) oraz nieco zakupionego proszku. Oskarżony i jego towarzysze nie częstowali pozostałych gości swoimi narkotykami, ani też im tego nie proponowali.

W dniu 2 stycznia 2013 r. około godziny 18:00 funkcjonariusze (...) W. VI działając w oparciu o anonimową informację, że D. P. (2) może być w posiadaniu narkotyków na podstawie nakazu dokonali przeszukania zajmowanego przez oskarżonego lokalu mieszkalnego położonego w W. przy ul. (...) z użyciem psa tropiącego. W toku prowadzonych czynności funkcjonariusze E. K. oraz Ł. O. w pokoju oskarżonego ujawnili obecność ukrytych w szafce dwóch torebek foliowych z zawartością proszku koloru białego, dwóch kolejnych torebek foliowych zawierających łącznie 14 tabletek koloru niebieskiego, a także jednej tabletki koloru żółtego. D. P. (1) został zatrzymany i przewieziony do (...) W. VI celem podjęcia dalszych czynności.

W wyniku przeprowadzonej ekspertyzy kryminalistycznej stwierdzono, iż zabezpieczony u D. P. (1) proszek to keratyna i fenyloetyloamina, tabletki żółte to najprawdopodobniej chlorprotyksen, natomiast tabletki niebieskie to 3,4-metylenodi-oksymetamfetamina ((...)) zaliczana do substancji psychotropowych grupy I-P w rozumieniu ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii.

Sąd ustalił powyższy stan faktycznych w oparciu o wyjaśnienia oskarżonego D. P. (1) (k. 87-88, 128, 212-213), zeznania świadków Ł. O. (k. 56-60, 214), K. B. (k. 352), D. S. (1) (k. 377) i D. R. (k. 377), a także protokół zatrzymania osoby (k. 6), protokoły oględzin (k. 14-16, 18-20, 36-38), protokół przeszukania osoby (k. 41-42), protokoły przeszukania (k. 9-11, 21-22, 24-25, 32-34) oraz opinię fizykochemiczną (k. 111-115).

Przesłuchany w charakterze podejrzanego D. P. (1) częściowo przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów. Przyznał, że w dniu 27 lub 28 grudnia 2012 r. na terenie B. R. wraz z kolegą dokonał zakupu tabletek extasy i substancji, która mogła być amfetaminą. To miał być wkład w imprezę sylwestrową, ale wiele osób nie częstowało się tymi substancjami. Oświadczył on też, że nie miał on wcześniej świadomości, że udzielanie substancji niedozwolonych jest zabronione (k. 87-88). W toku drugiego przesłuchania D. P. (1) przyznał się do posiadania narkotyków, ale zaprzeczył, by miał ich komukolwiek udzielać (k. 128).

W toku rozprawy głównej oskarżony D. P. (1) nie podtrzymał uprzednich wyjaśnień. Przyznał, że w dniach 31 grudnia 2012 r. oraz 2 stycznia 2013 r. faktycznie posiadał środki opisane w akcie oskarżenia. Zaprzeczył jednak stanowczo, by miał je rozpowszechniać. Tabletki zakupił dla siebie, a w ciągu całego przyjęcia sylwestrowego w mieszkaniu przy ul. (...) nie było możliwości, aby wyłożył te tabletki, by inne osoby mogły się nimi częstować. Na narkotyki w sumie złożyły się trzy osoby – oskarżony i jego dwóch znajomych, zakupu dokonał zaś oskarżony z jedną z tych osób. Podczas imprezy sylwestrowej przedmiotowe tabletki zażywały wyłącznie te trzy osoby, które partycypowały w ich zakupie. Nabyto łącznie 19 tabletek, po przyjęciu zostało ich 14 i wszystkie zostały zarekwirowane.

Sąd zważył co następuje

Co do zasady wyjaśnienia oskarżonego D. S. (2) uznał za wiarygodne. Przesłuchany w toku rozprawy oświadczył on, że nie podtrzymuje swojej relacji z postępowania przygotowawczego, ale następnie złożył wyczerpujące wyjaśnienia, które po dokładnej analizie uznać trzeba za de facto doprecyzowanie i uściślenie wcześniejszej relacji. Oskarżony przyznał się do posiadania substancji zabronionych, opisał sposób ich nabycia, a także swoją motywację. Oskarżony systematycznie zaprzeczał, by miał udzielać narkotyków znajomym podczas imprezy sylwestrowej. Początkowo co prawda oświadczył jedynie, że zakupionymi przez niego środkami „dużo osób się nie częstowało”, ale w świetle jego późniejszych wyjaśnień jasnym jest, że na myśli miał on siebie i kolegów partycypujących w kosztach zakupu. Wersja przedstawiona przez oskarżonego pokrywa się z zeznaniami świadków B., R. oraz S.. Co za tym idzie wyjaśnienia oskarżonego uznać należy za logiczne, konsekwentne i korespondujące ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym. Z tego też względu Sąd przyznał im walor wiarygodności i oparł się na nich przy ustalaniu stanu faktycznego. Jednocześnie Sąd uznał, że dyspozycja art. 5§2 kpk uniemożliwia w tym przypadku przyjęcie wersji mniej korzystnej dla oskarżonego.

Sąd w całości uwzględnił relacje złożone przez K. B., D. S. (1) i D. R., którzy uczestniczyli w przyjęciu przy ul. (...) w nocy z 31 grudnia 2012 r. na 1 stycznia 2013 r. Zgodnie oświadczyli oni, że D. P. (1) nie proponował żadnemu z nich środków odurzających. Dodatkowo świadkowie S. i R. wskazali, iż wedle ich wiedzy oskarżony nie wysuwał takich propozycji również wobec innych gości. Sąd uznał powyższe zeznania za wiarygodne, jako że w toku całego procesu nie zostały ujawnione żadne okoliczności nakazujące zakwestionować ich treść.

Za w pełni wiarygodne Sąd uznał zeznania świadka Ł. O., który jako funkcjonariusz (...) W. VI w ramach wykonywanych obowiązków służbowych podejmował czynności w stosunku do D. P. (1), w tym brał udział w przeszukaniu mieszkania oraz zatrzymaniu oskarżonego. Zeznania te są logiczne i zgodne z treścią pozostałego materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie. Należy stwierdzić, iż świadek będąc osobą obcą dla oskarżonego nie miał powodu aby bezpodstawnie go obciążać, jednocześnie jako funkcjonariusz publiczny wykonywał czynności służbowe, a więc działał w sposób rutynowy, z należytą starannością i wnikliwością. Okoliczności wskazane przez świadka znajdują potwierdzenie w treści sporządzonej dokumentacji procesowej. Tym samym jego zeznania uznać należało za w pełni wiarygodne i zgodne z rzeczywistym przebiegiem zdarzenia.

Zeznania M. B. nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia, jako że świadek nie posiadała wiadomości odnośnie czynów stanowiących zarzuty w niniejszej sprawie. Natomiast wiedza świadek A. P. ograniczała się do okoliczności dotyczących oskarżonego M. P..

Za niebudzącą wątpliwości uznać należy treść opinii z zakresu badań fizykochemicznych, z której wynika że zabezpieczone u oskarżonego tabletki to w istocie 3,4-metylenodioksymetamfetamina (k. 111-115).

Odnośnie pozostałych dowodów zgromadzonych w sprawie zaliczonych w poczet materiału dowodowego na podstawie art. 394 § 1 i 2 k.p.k., w szczególności w postaci protokołów zatrzymania osoby, przeszukań i oględzin (k. 6, 18-20, 36-38, 41-42, 32-34) Sąd uwzględnił je przy ustalaniu stanu faktycznego nie znajdując podstaw do zakwestionowania ich autentyczności ani prawdziwości zawartych w nich treści. Odpisy wyroków (k. 160-161, 162, 173-174) oraz dane o karalności (k. 82-83, 427-428) miały znaczenie uzupełniające.

W ocenie Sądu w świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, po dokonaniu jego oceny w oparciu o dyrektywy wskazane w art. 7 k.p.k., należy stwierdzić, że oskarżony D. P. (1) swoim zachowaniem nie wypełnił ustawowych znamion zarzucanego mu w pkt. I aktu oskarżenia czynu z art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii.

Przywołany przepis stanowi, iż odpowiedzialności karnej podlega ten, kto wbrew przepisom ustawy udziela innej osobie środka odurzającego lub substancji psychotropowej, ułatwia albo umożliwia ich użycie albo nakłania do użycia takiego środka lub substancji, przy czym dla bytu przedmiotowego występkę wystarczy, że sprawca postąpi chociażby

w jeden z wymienionych sposobów zachowania się. Termin „udzielać” zgodnie z wykładnią językową rozumieć trzeba jako: dać, dostarczyć, częstować, dawać, wręczać, udostępnić, użyczyć. Działanie takie ponadto na gruncie art. 58 ust. 1 ustawy podejmowane jest nieodpłatnie, nie zaś w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Samo udzielenie środka odurzającego lub substancji psychotropowej dokonuje z chwilą ukończenia czynności zmierzających do przekazania konkretnej osobie tego środka lub substancji i następuje już z chwilą bezpośredniego kontaktu z konkretnym nabywcą, wiąże się z aktem „zbywania” (wyrok SA we Wrocławiu z 30 września 1999 r., II AKA 290/99, LexPolonica nr 343552, OSA 1999, nr 11-12, poz. 81), jest to zatem przestępstwo formalne, które zostaje popełnione w momencie samego udzielenia innej osobie użycia narkotyku, bez względu na to, czy osoba ta rzeczywiście narkotyk ten użyła (por. wyrok SA we Wrocławiu z 11 października 2012 r., II AKA 281/12, LEX nr 1238653).

W realiach rozpatrywanej sprawy D. P. (1) wraz z dwoma innymi osobami wszedł w posiadanie narkotyków w postaci tabletek (...) i zabrał je na przyjęcie sylwestrowe w domu znajomego. Faktycznie jednak środki te zostały zażyte wyłącznie przez osoby partycypujące w zakupie i brak jest dowodów, by oskarżony miał częstować osoby trzecie, czy choćby nawet zachęcać je do ich zażycia. Stanowczo zaprzeczył on też jakoby w jakikolwiek sposób ułatwił osobom postronnym zażycie substancji psychotropowych poprzez np. wyłożenie tabletek w łatwo dostępnym miejscu. Mając powyższe na uwadze Sąd uznał, iż brak jest danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie popełnienia czynu zabronionego z art. 58 ust. 1 Ustawy przeciwdziałaniu narkomanii przez D. P. (1), co w świetle treści art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k. czyni koniecznym uniewinnienie oskarżonego od popełnienia tego czynu.

Nie ulega natomiast wątpliwości, D. P. (1) w dniu 2 stycznia 2013 r. w W., w zajmowanym przez siebie mieszkaniu przy ul. (...), działając wbrew przepisom ustawy posiadał środki odurzające w postaci tabletek metylenodioksymetamfetaminy (...). Swym zachowaniem wypełnił więc dyspozycję art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii. Sąd zmienił opis przypisanego oskarżonemu czynu poprzez wskazanie masy posiadanych przez oskarżonego substancji psychotropowych, przy czym sumując ich wagę wskazaną w opinii z k. 113-114 przy uwzględnieniu masy tabletek wskazanych w pkt od 1.4-1 do 1.4-10 i od 1.5-1 do 1.5-4, gdzie wymieniono 14 tabletek, o których mowa w zarzucie z pkt II Sąd popełnił omyłkę rachunkową wskazując, że ich masa wynosiła 20,29 grama, podczas gdy w rzeczywistości wynosiła ona 2,92 grama. Błąd w tych obliczeniach nie miał jednak wpływu na orzeczenie o karze. Wymierzając bowiem karę oskarżonemu D. P. (1) Sąd miał na uwadze w szczególności jego dotychczasową karalność, a równocześnie jako okoliczność łagodzącą Sąd poczytał mu fakt przyznania się do winy.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd uznał, iż wymierzona oskarżonemu D. P. (1) kara trzech miesięcy pozbawienia wolności, jest adekwatna do stopnia winy oraz stopnia społecznej szkodliwości popełnionego czynu, a także spełni wobec niego wychowawcze i zapobiegawcze cele o których mowa w art. 53 § 1 k.k., ponadto będzie stanowić karę sprawiedliwą w odczuciu społecznym. Mając na uwadze charakter popełnionego przez oskarżonego czynu, Sąd uznał, iż orzeczona kara stanowić będzie dolegliwość dla oskarżonego odczuwalną, a zarazem wpływającą pozytywnie na jego zachowanie.

Sąd nie miał jednocześnie wątpliwości – biorąc pod uwagę dotychczasową karalność oskarżonego, a także to, że mimo kilkukrotnego wymierzania mu bezwzględnych kar pozbawienia wolności oskarżony ponownie wszedł w konflikt z prawem – że brak jest w obecnej chwili podstaw do uznania, iż w stosunku do D. P. (1) występuje pozytywna prognoza kryminologiczna odnośnie przestrzegania przez niego porządku prawnego w przyszłości, której istnieje uzasadniałoby zastosowanie wobec niego instytucji warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności. Biorąc pod uwagę dotychczasową niepoprawność zachowania oskarżonego, brak wykazywania szacunku i poszanowania dla obowiązującego prawa, w ocenie Sądu tylko orzeczenie bezwzględnej kary, która będzie realnie wykonywana stanowić będzie dla niego odczuwalną dolegliwość, przyczyni się do zmiany jego postępowania i skłoni oskarżonego do przestrzegania porządku prawnego w przyszłości. Na poczet orzeczonej kary Sąd zaliczył natomiast oskarżonemu okres jego rzeczywistego pozbawienia wolności w dniach 2-4 stycznia 2013 r.

Mając na uwadze, iż wniosek o sporządzenie uzasadnienia wyroku złożony przez obrońcę oskarżonego M. P. dotyczy jedynie rozstrzygnięcia o karze, Sąd w zakresie odnoszącym się do osoby M. P. stosownie do treści art. 423 § 1a k.p.k. ograniczył zakres uzasadnienia do części wyroku dotyczącej jedynie tego rozstrzygnięcia.

Przy wymiarze kary jako okoliczności obciążające w stosunku do oskarżonego Sąd potraktował jego uprzednią kilkukrotną karalność (k. 430), a także znaczną społeczną szkodliwość popełnionego przestępstwa. Jako okoliczność łagodzącą Sąd uznał fakt przyznania się oskarżonego do winy.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd wymierzył oskarżonemu M. P. karę jednego roku pozbawienia wolności, uznając, że wymieniona kara jest adekwatna zarówno do stopnia winy, jak i stopnia społecznej szkodliwości popełnionego przez oskarżonego czynu, a także wystarczająca dla realizacji celów wychowawczych i poprawczych wobec niego, jak również w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Powyższa kara w ocenie Sądu wpłynie pozytywnie na zachowanie oskarżonego uświadamiając mu niewłaściwość dotychczasowego postępowania i co za tym idzie spełni swą rolę wychowawczą.

Jednocześnie Sąd rozważył czy całokształt ujawnionych w toku sprawy okoliczności musi skutkować orzeczeniem wobec M. P. bezwzględnej kary pozbawienia wolności czy też wystarczającym będzie jej orzeczenie z warunkowym zawieszeniem wykonania. Sąd miał na uwadze, iż przypisane oskarżonemu przestępstwo charakteryzuje się znacznym stopniem społecznej szkodliwości, albowiem godzi w kluczowe dobra prawne, jakimi są życie i zdrowie publiczne. Jednocześnie Sąd nie miał wątpliwości, że brak jest w obecnej chwili podstaw do uznania, iż w stosunku do oskarżonego występuje pozytywna prognoza kryminologiczna uzasadniająca zastosowanie dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności. Za takim stwierdzeniem przemawia fakt, iż M. P. był kilkukrotnie karany, w tym dwukrotnie na kary pozbawienia wolności w zawieszeniu (vide karta karna – k. 430). Należy zatem stwierdzić, że dotychczasowe skazania nie wpłynęły na zmianę jego postępowania, M. P. w dalszym ciągu nie wykazuje respektu i poszanowania dla obowiązującego prawa. Na marginesie można zaznaczyć, że wobec M. P. zapadł w przeszłości wyrok skazujący go za przestępstwo podobne z art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, jednak skazanie to uległo zatarciu i z tego względu nie było brane pod uwagę przez Sąd. Nie zmienia to jednak faktu, że oskarżony jest osobą karaną za występki o znacznej szkodliwości społecznej.

W związku z powyższym Sąd uznał, iż wobec oskarżonego nie występuje pozytywna prognoza kryminologiczna warunkująca orzeczenie wobec niego kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, wręcz przeciwnie – biorąc pod uwagę demoralizację i niepoprawność zachowania oskarżonego – jego dalsza resocjalizacja powinna odbywać się w warunkach pełnej izolacji i tylko bezwzględna kara pozbawienia wolności skłoni go do przemyślenia swojego dotychczasowego postępowania i jego zmiany w przyszłości, ponadto, co niemniej ważne, stanowić będzie karą sprawiedliwą w odczuciu społecznym.

Na poczet orzeczonej kary zgodnie z art. 63 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed wejściem w życie ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw Sąd zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia wolności oskarżonego w sprawie od dnia 2 stycznia 2013 r. do dnia 4 stycznia 2013 r.

Stosownie do dyspozycji art. 70 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii Sąd orzekł o przepadku na rzecz Skarbu Państwa poprzez zniszczenie dowodów rzeczowych zarejestrowanych w wykazie dowodów rzeczowych na k. 68 pod poz. 1, 2, 6, 10 i 11 w postaci zatrzymanych u oskarżonych substancji. Dowody rzeczowe zarejestrowane na poz. 3-5, 7-9 oraz 12 podlegały natomiast zwrotowi uprawnionym na podstawie art. 230 § 1 k.p.k.

Uwzględniając sytuację majątkową i finansową oskarżonych Sąd na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił D. P. (1) oraz M. P. od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, zaś na podstawie art. 632 pkt 2 k.p.k. w części uniewinniającej D. P. (1) kosztami tymi obciążył Skarb Państwa. Odnośnie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu Sąd rozstrzygnął na podstawie art. 618 § 1 pkt 11 k.p.k.